

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาหน่วยการเรียนรู้กระโดดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจกับการเรียนแบบปกติของโรงเรียนธัมมสิริศึกษาสัตหีบ ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนธัมมสิริศึกษาสัตหีบกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนธัมมสิริศึกษาสัตหีบ สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาชลบุรีเขต 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 2 ห้องเรียน 88 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงหลังจากนั้นได้ทำการสุ่มอย่างง่ายโดยการสุ่มจับสลากห้องเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง จำนวน 44 คน สอนโดยการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจกลุ่มควบคุม จำนวน 44 คน สอนโดยการเรียนแบบปกติ เนื้อหาที่นำมาทดลองสอนคือ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา หน่วยการเรียนรู้กระโดด จำนวน 9 คาบ คาบละ 60 นาที แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบชนิดเลือกตอบแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ แบบประเมินทักษะการรำกระบี่ กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ ท่าบังคับ คือ การถวายบังคม การขึ้นพรหมนั่ง การขึ้นพรหมยืน ท่าการรำไม้รำ 1-12 จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้ *t-test*

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาหน่วยการเรียนรู้กระโดด ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)
2. ทักษะการรำกระบี่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจสูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลองด้วยการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจกับการเรียนแบบปกติ มีประเด็นอภิปรายดังนี้

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจ กับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบปกติ ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 การที่ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้เนื่องมาจาก

1.1 กิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจ เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นให้นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละ 4 คน ซึ่งเป็นจำนวนสมาชิกกลุ่ม ที่เหมาะสมทำให้การเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเดวิดสัน (Davidson, 1990) ที่พบว่า การเรียนคณิตศาสตร์เป็นกลุ่มจะมีประสิทธิภาพมากที่สุดเมื่อในกลุ่มมีจำนวนสมาชิก 3 – 4 คน (สิริพร ทิพย์คง, 2545, หน้า 157) ซึ่งสมาชิกแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน ได้เรียนรู้ร่วมกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการช่วยเหลือกันระหว่างนักเรียนที่เรียนเก่งกับนักเรียนที่เรียนอ่อนจึงทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนที่ครูสอนดีขึ้นผู้วิจัยได้สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีการสร้างความรู้ด้วยตัวผู้เรียน อันเกิดจากผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เก็บข้อมูล นำข้อมูลนั้นมาปะติดปะต่อกันกันเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ดี ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน มีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนมาก ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ ตัดสินใจร่วมกันในการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายเมื่อเกิดปัญหาที่ร่วมกันคิดและแก้ปัญหา ซึ่งสอดคล้องกับ จอห์นสัน และจอห์นสัน (Johnson & Johnson, 1989) ที่กล่าวว่า นักเรียนที่เรียนเก่งและเข้าใจคำสอนของครูได้ดี และจะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของนักเรียนแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังทำให้เพื่อนเข้าใจดีขึ้น ซึ่งนักเรียนทำหน้าที่อธิบายให้เพื่อนฟังก็เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น และเป็นการสอนแบบตัวต่อตัวทำให้นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ เดวิดสัน (Davidson, 1990, pp. 101 – 106 อ้างถึงใน ปลาสนั่น กงตาล, 2535, หน้า 21) ยังได้กล่าวว่าหากผู้เรียนคนใดสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้มาให้เพื่อน ๆ ฟังโดยใช้ภาษาและแบบของตัวผู้เรียนแล้ว ผู้เรียนจะเข้าใจแจ่มแจ้งในความรู้ทั้งหมด การที่นักเรียนสามารถอธิบายให้เพื่อนฟังได้ก็จะเป็นการยกระดับความเข้าใจให้สูงขึ้นถึงระดับถ่ายทอดความคิดซึ่งเป็นการเรียบเรียงถ้อยคำอธิบายออกมาจะช่วยปรับความเข้าใจให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมประเมินผล การเรียนรู้ของตนเองร่วมกับครูผู้สอน โดยแบ่งการประเมินผลออกเป็น 2 ส่วน คือ การประเมินผลงานของกลุ่ม และการประเมินผลงานของนักเรียนแต่ละคนจากการฝึกปฏิบัติ และผู้เรียนทราบ

ผลการประเมินทันทีทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงและพัฒนาผลงานของตนเองให้ดีขึ้น เพราะคะแนนการฝึกปฏิบัติของนักเรียนแต่ละคนจะมีผลต่อคะแนนรวมของกลุ่มทำให้นักเรียนต้องพัฒนาผลงานของตนเองให้ดีขึ้นเพื่อจะได้ทำให้คะแนนรวมของกลุ่มสูงขึ้นดังที่ อำนวย บัญญัติ (2533, หน้า 86) ที่กล่าวว่า การที่นักเรียนเป็นผู้ประเมินผลงานที่ตนเองปฏิบัติ โดยได้ตรวจสอบกระบวนการทำงานของตนเองจะทำให้ให้นักเรียนได้ทราบข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเองโดยไม่ต้องรอคนอื่น มีโอกาสแก้ไขจุดบกพร่องต่าง ๆ โดยทันที ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ทันทีและนำไปปรับปรุงแก้ไขได้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อิสราไลท์ (Isralite, 1984 อ้างถึงใน ขวัญเรือน แสงบาล, 2531, หน้า 80) ที่ได้ศึกษา การให้นักเรียนประเมินผลด้วยตนเอง เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการวัดผลปรับปรุงการเรียนการสอน พบว่า การให้นักเรียนประเมินผลการเรียนด้วยตนเองและนำข้อมูลไปปรับปรุงการเรียนการสอน จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าเกณฑ์การสอนปกติ

1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม เปิดโอกาสให้นักเรียนแต่ละคนได้นำเสนอผลการคิดของตนเอง และมีการอภิปรายร่วมกัน ทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิด ทำให้นักเรียนได้เห็นแนวความคิดที่แตกต่างและหลากหลายจากเพื่อนคนอื่น ๆ ทำให้นักเรียนมีมุมมองหรือแนวคิดที่กว้างขึ้น นักเรียนมีโอกาสเปรียบเทียบกับแนวคิดของตนเองกับเพื่อน ๆ นอกจากนั้นการซักถามการตอบคำถาม และการอธิบายของเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถทำได้ไม่รู้สึกลำบากหรืออับอายกลัวเพื่อนล้อเลียน เหมือนกับการตอบคำถามหรือการซักถามจากครูในชั้นเรียน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจและเกิดการเรียนรู้ได้ขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ จรรยา ภูอุดม (2544) ที่กล่าวว่า การตรวจสอบซักถามทำความเข้าใจเพื่อสื่อสารให้ตรงกันสามารถช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่ชัดเจนและลึกซึ้งมากขึ้น การซักถามและการสร้างความกระจำระหว่างนักเรียนด้วยกันเองเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับคำกล่าวของ ทิศนา ขัมมณี (2536, หน้า 29) ที่กล่าวว่า หากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วย ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมได้ข้อมูลและการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในกลุ่ม แล้วพบคำตอบด้วยตนเอง รู้กระบวนการทำงาน และนำความรู้ไปใช้จริง ก็คาดหวังได้ว่า ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. การเปรียบเทียบทักษะการรำกระบี่จากการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจกับนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนรู้แบบปกติ ผลการทดลองพบว่า ทักษะการรำกระบี่ที่เรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2539, หน้า 6) ที่กล่าวว่ามนุษย์หรือสัตว์ก็ตามถ้า

ได้ประกอบกิจกรรมที่ชอบ ฟังพอใจและตอบสนองความปรารถนาของคนแล้วก็ปฏิบัติกิจกรรมนั้นได้ดี ซึ่งเรียกว่าทฤษฎีเชื่อมโยงหรือทฤษฎีส่งเรือและการตอบสนองของทอร์นไคค์ (Thomdike's Connectionism Theory) และจากกฎของการฝึกหัดในทฤษฎีทอร์นไคค์ ที่กล่าวว่าความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองจะดีและแน่นแฟ้นขึ้น ถ้าได้มีการฝึกหรือการกระทำซ้ำบ่อย ๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร ซึ่งผู้วิจัยสังเกตการใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ในการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจนี้เพื่อให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่ม เช่น ทักษะการฝึกหัด การสื่อสาร ทักษะการเป็นผู้นำ ทักษะการตัดสินใจ การแก้ปัญหาและทักษะกระบวนการกลุ่ม ซึ่งตรงกับการสอนที่ว่าควรมีการฝึกซ้ำ ๆ และบ่อย ๆ จะทำให้เกิดผลดีในการเรียนรู้ รวมทั้งสร้างทัศนคติและนิสัยที่ดี (จรวย แก่นวงษ์คำ, 2529, หน้า 13)

2.1 ในการฝึกทักษะการร่ายรำกระบี่ ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกจริง นักเรียนได้ทำกิจกรรมกลุ่ม การที่นักเรียนได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มพัฒนาดีขึ้นและเป็นการช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจในเนื้อหาที่จะเรียนจากการที่ช่วยสอนเพื่อนหรือการที่มีเพื่อนช่วยทบทวนให้ซึ่งเป็นไปตามหลักกระบวนการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ โดยผู้วิจัยได้สังเกตความสนใจของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม พบว่า นักเรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนมาก นักเรียนจะมีความพยายามในการฝึกทักษะการร่ายรำโดยมีครูคอยช่วยเหลือและให้กำลังใจในการทำกิจกรรม สอดคล้องกับแนวคิดของ สมศักดิ์ สันธุระเวช (2542, หน้า 55) ที่ว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความถนัดแตกต่างกันเมื่อเรียนรู้ร่วมกันจึงทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน โดยผู้เรียนที่เรียนรู้้น้อยกว่าสามารถเรียนรู้จากผู้เรียนที่มีประสบการณ์มากกว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่รู้มากกว่าก็มีโอกาสเพิ่มทักษะการเรียนรู้จากการช่วยอธิบายให้แก่ผู้อื่น ทำให้มีผลการเรียนดีขึ้น ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจที่กล่าวมาจึงส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการร่ายรำกระบี่ได้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสอนสุขศึกษาและพลศึกษาด้วยการสอนแบบร่วมแรงร่วมใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ค้นพบสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า วิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจนี้ สามารถทำให้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาและทักษะการร่ำรำกระบี่ของนักเรียนสูงขึ้น จึงควรนำไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และเนื้อหาอื่นได้

2. ก่อนที่จะจัดกลุ่ม ครูควรให้นักเรียนรู้จักบทบาทหน้าที่ของสมาชิกแต่ละคนภายในกลุ่มให้เจนเสียก่อนที่จะมีการเรียนการสอน

3. ในการเรียนเป็นกลุ่ม ควรเน้นให้นักเรียนรู้จักทักษะทางสังคม โดยฝึกให้นักเรียนรู้จักส่งเสริมกระตุ้นซึ่งกันและกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน มีความกระตือรือร้นในการเรียนและยอมรับความคิดเห็นของคนอื่น เพราะจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทั้งในด้านเนื้อหาวิชาและการอยู่ร่วมกันในสังคม

4. ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่ม ครูควรดูแลให้คำแนะนำการทำงานกลุ่มของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เช่น การแนะนำให้รู้จักควบคุมเวลา การแนะนำวิธีที่กระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มมีส่วนในการตัดสินใจให้มากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการสอนสุขศึกษาและพลศึกษาด้วยการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจ ในเนื้อหาชั้นอื่น ๆ ที่แตกต่างจากที่ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยแล้ว

2. ควรมีการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการสอนสุขศึกษาและพลศึกษาด้วยการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจระยะยาว เพื่อให้เห็นพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการร่ำรำกระบี่ต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของนักเรียน

3. ควรมีการศึกษาว่าจำนวนสมาชิกกลุ่มจำนวนเท่าใดของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจ ที่จะทำให้เกิดผลดีที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. ควรมีการศึกษาทักษะกระบี่ด้านอื่นต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเรียนแบบร่วมแรงร่วมใจว่าทักษะด้านอื่นจะมีผลเป็นอย่างไร